

PROLOG

Du står ved start, og du er 11 år
En spinkel kropp blant fleire andre større.

Du har fått kart du ikkje heilt forstår.
Sekundan går, det er for seint å spørre.
Det er ditt første løp. Du er den minste.
Men der står andre på den samme strek:

Der står en gamling, sikkert 50 år,
og der ei bestemor med sveitteband,
og der; han som i fjor blei nordnorsk mester
Du har sett bilde, og du kjenne han.

Og der ei 13-14-årig jente.
Og alle konsentrert og like spente.
Så kjem et klokkepip – og starten går.
Du er i gang – og du er 11 år.

Det første løp, du glømme aldri det.
Du kom i mål, og du var frelst for sporten,
fikk kanskje hjelp av ho på 13-14 år
da du var hamna inn på feil trasé'.
Men da du spurta inn, var bommen glømt.
Du hadde funne fram, du hadde klart det,
og alle postan som så lurt låg gjømt
dem hadde *du* besøkt ved hjelp av kartet.

En stor triumf, ei glede så total:
Å ta i mot, og sia kunne vise
til far og mor sin første tinnpokal.

Først seinare forsto du det unike
med sporten, der den enkle regel rår,
at når man står ved start er alle like
om man er 11 eller 70 år.

Her måles ikkje alder eller yrke,
her testes evnen til å finne fram,
en prøve i mental og fysisk styrke
mot konkurrenta på det samme plan.
Rett nok er løypa ulik for de fleste,
og forskjellen er stor når det gjeld fart.

Men alle har den samme vinnarsjans
Viss man er trygg og føll' sitt eie kart.
Og glea over alt du ser og sanse
På dine langstreck ute i det fri,
Gjør o-sporten til meir enn konkurranse;
den bli en dans, en fysisk poesi

Kvar idrett har si form og sin arena.
Et stadion, et skispor, et basseng.
Det spelles golf på velfriserte plena,
som også er ei bruksform av terreng.
Men den som står ved start med spente sansa
og blikket retta mot en ukjent trakt,
oppleve veidemannens sinnsnyansa;
Du er en jeger som skal ut på jakt.
Ditt vilt er posten bakom mosesteinen,
og din arena er en fri natur
og skjermen som du skimte mellom greinen
har mestringsglea som sin signatur
Og om du skulle rote deg av veien
og komme inn til mål med blåbærtrut,
Så er'kje du den første på galeien
De fleste av oss har nok skeia ut

Det første løp blei følgt av mange fleire
Du fikk erfaring, og blei rutinert.
Fikk oppleve å tape og å seire,
og endte kanskje opp som merittert.
Du fikk med år og alder eget avkom
som du tok med og lærte opp,
og lærte sjøl at man må være varsom
når gnist skal tennes i en liten kropp.
Men kanskje såg du, under løp i farta,
en pjokk som hadde hamna langt av vei
og sto fortvilt og snudde på et kartblad.
Tok *du* deg tid til å gje han kurs og lei?
Du regna neppe på ka sporten kosta,
og tenkte kanskje heller ikkje på
at livet er et løp med mange posta
der du må velge veia du skal gå.

Har du som eg ei eska inst i skapet
med gamle kart i frå ei svunnen tid,
som du kan leite fram og blå tilbake
til alle o-løp som du deltok i.
Der kver en postring er som et gyllent minne
som tar deg ut i sommargrønt terreng
så du kan kjenne solvarmen mot kinnet
og ane lukt av skog og villblomst-eng
og enda føle spenninga og farta
og fryden over det: Å finne fram
og følge løypa frå det punkt den starta
og minnest dine feilvalg uten skam (...)
Da bær du og et ønske om at fleire
skal fanges og bli tent av sporten vår (...)

Utdrag av prolog – Helge Stangnes
Troms o-krets 50 år

